

него мушии той винаги е билъ твърдъ справедливъ и милостивъ, като се е грижилъ за тѣхното благосъстояние и имъ е помагалъ при тѣхнитѣ нужди. Поради това, селенитѣ сж му указали особна почитъ и благодарностъ.

Нанчо всѣкога е тжжелъ и милѣлъ за своя роденъ градъ, но се страхувалъ да се върне. Едва слѣдъ 30 годишно изгнание, въ 1875 год., той се рѣшилъ и дошелъ въ Шуменъ, и като не искалъ да опустѣе бащиното му огнище, разпоредилъ да се построи на мѣстото на вехтата бѣщина му къща — единъ много добъръ еднотаженъ домъ.

Прѣзъ пролѣтѣта на 1880 г. Нанчо пакъ дойде въ Шуменъ, като при това доведе и братовитѣ си чада, които настани за винаги въ Шуменъ. Тукъ той прѣстоя нѣколко мѣсеца и бѣ твърдъ веселъ и щастливъ, че доживѣ да види отечеството си свободно. Той живо се интересуваше отъ всичко въ града. Въ разговоритѣ си съ частни лица той често отварялъ дума за бѣднината на отечеството ни, т. е. че е потрѣбно да се грижимъ за образованието и възпитанието на своитѣ чада, особно отъ женския полъ, защото, както се изразявалъ, жената за едно сѣмейство, както и за единъ народъ е отъ извънредно голѣмо значение. Въ такива разговори той подмѣталъ, че на Шуменъ е потрѣбно едно по-пълно дѣвическо училище, за което и той би спомогналъ споредъ силитѣ си. Отъ тия негови думи се разбрало, че той е въ намѣрение да облагодѣтелствува Шуменъ. За послѣденъ пжтъ Нанчо Поповичъ дошелъ въ Шуменъ прѣзъ 1882 год. и прѣстоялъ цѣла зима, злوبيколенъ отъ сърдечно внимание и искрено уважение на сродници и съграждани. Въ началото на 1883 год. той си замина за мушията въ с. Падина (Влашко), дѣто слѣдъ кратко боледуване се поминалъ на 30 априлъ, сжщата година. Той е билъ винаги български поданикъ. До самото си издихание